

[Bjørn Poulsen]

ver arbejdet for det. Hvis man havde henvendt sig til os og sagt: I talte positivt om noget i dette forslag – ja men så havde vi da været til at snakke med. Men I kan ikke forlange, at vi andre skal lave det stykke arbejde, I selv burde lave. Det må også hr. Poulsgaard kunne forstå. Der må vel være grænser for, hvad vi skal lave for jer.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Det, jeg mente, var, at under første behandling blev der fra SFs side givet udtryk for, at der var ting, man ville se på. Hvorfor kom I ikke frem med det under udvalgsarbejdet? Men vi vil da meget gerne undgå at gøre den samme dumhed en gang til. Når vi genfremsætter dette forslag til efteråret, så skal vi nok lade være med at begå den samme fejl igen. Så skal vi nok tage kontakt med SF. Jeg vil så håbe, at vi kan få andre med på ideen. SF havde da mulighed for i udvalget for forretningsordenen at komme med disse ændringer, men det gjorde man ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 11 stemte for, 123 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forhandling om redegørelse nr. R 4:

Socialministerens ældrepolitiske redegørelse af 14. december 1982.

(Anmeldt 14/12 82. Redegørelsen givet 14/12 82. Beslutning om forhandling 14/12 82).

Forhandling

Inge Fischer Møller (S):

Først vil jeg gerne sige tak til socialministeren, fordi vi endelig får lejlighed til at diskutere ældrekommissionens betænkninger.

Jeg vil godt sige uden at være alt for kritisk, at jeg selv finder, at redegørelsen er meget tynd. Den beskriver nogle faktiske forhold, men kommer ikke med ret mange kon-

krete forslag til løsninger af de problemer, der er tale om.

Jeg vil godt tage udgangspunkt i det, som jeg og min gruppe finder væsentligst.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er måske nogle, der ikke kan høre, at der tales fra talerstolen. Det gør der faktisk.

Inge Fischer Møller (S):

Det første, vi gerne vil kommentere, er spørgsmålet om privatisering. Hvis man med privatisering mener, at man skal støtte pensionister i eget hjem og pensionister, der bor på institution, i højere grad, så de bliver selvhjulpne, så er vi helt enige. Det er helt klart, at målsætningen med vores ældrepolitik må være, at man hjælper og støtter ældre, så de kan klare de funktioner, der drejer sig om deres dagligdag, på bedst mulig måde, også sådan, at de er frigjort for hjælp fra andre, i det omfang det er muligt. Men hvis man med privatisering mener – og det er det, jeg tror ministeren mener – at det i højere grad skal være private organisationer, der overtager de opgaver, det offentlige i øjeblikket har ansvar for, og at man i højere grad skal inddrage det, man kalder for privat og frivillig arbejdskraft, må mit parti tage afstand.

Det er ikke socialdemokratiets opfattelse, at man kan klare ældreomsorgen alene ved hjælp af privat godgørelse. Når man taler om privat godgørelse, må man ikke glemme, at man kan lægge op til stærke bindinger til private organisationer, som har nogle bestemte formålsparagraffer. Det er vi ikke tilhængere af.

Men hvis det drejer sig om at stabilisere, at hjælpe ældre til at klare sig selv på bedst mulig måde, så er jeg enig. Jeg har fået nogle tal, der siger, at det kun er ca. 8 pct. af de pensionister, der er over 70 år, og som bor i eget hjem, der officielt har brug for hjemmehjælp. Hvis de tal er korrekte, er det jo noget, vi kan glæde os over. Men jeg synes, vi skulle prøve at undersøge, om tallene også er korrekte, om det viser sig, at der måske er nogle, der har brug for hjælp, men som ikke får det – uden at vi virker anmassende, men for at sikre, at den lovgivning, vi har, også når ud til de mennesker, som lovgivningen vedrører.

Når det drejer sig om vore ældre på plejehjem, viser det sig, at godt og vel 8 pct. over